

Пак се възвърнаха силите на Орфея. Пак светнаха радостно дълбоките му кръгли очи. Стъпките му пак станаха твърди и сигурни. „Ще бъда свободен! Свободен! Свободен!“ повтаряше той като подскачаше в стаята си. „Ще видя нашата река, ще видя планините, ще видя Орлов камък!“ Той мислеше за родителите си, за Дика, за стадото...

Привечер Лира дойде и попита загрижена за Орфея.

— Дете, — отговори Мар. — Сега е радостен, просто не можеш да го познаеш...

Лира се усмихна победоносно.

— Ще свикне, — завъртя глава тя. — Той е див като звяр — трябва малко да го дресираме...

